

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ

ΤΟΥ ΓΟΥΣΤΑΥΟΥ ΛΕ ΡΟΥΖ

Η "ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΠΕΜΠΤΕΣ," ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΜΑΛΛΑΡΜΕ

Ἡ εὐγένεια κι' ἡ καλωσύνη ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ. Μιά ἀπροσδόκητη συνάντησις τοῦ Μπαρμπάι ντ' Ὁρεβιλιῦ. Ἡ γυναίκα τοῦ δρόμου καὶ τὸ... σπιτί της. Μπαρμπάι ντ' Ὁρεβιλιῦ καὶ Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ-Ἀντάν. Ὁ μικροσκοπικὸς ρεπερτέρ πού ἤθελε νὰ τεύξῃ κέρη συνέντευξι. Γδ... μολόβι του. Ἡ κρυπτικὴ εἰρωνία ἐνὸς μεγάλου συγγραφέως. Ὁ Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ-Ἀντάν καὶ ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Ρότσιλντ. Πῶς πέθανε ὁ Ἐδγαρ Πόε. Ἐνα ἐγκλημα τῶν Ἀμερικανῶν κομματάρχῶν, κτλ.

Ὁ Ἐδγαρ Πόε

κάθε ἔπαινος τὸν ἐνοχλοῦσε. Ἀντιθέτως, ἐκτιμοῦσε καὶ τὶς ἐργασίες τῶν φίλων καὶ δὲν ἔχανε ποτὲ ἐπιτακία νὰ μιλήσῃ γι' αὐτοὺς μ' ἐνθουσιασμό. Μὲ τὸ βαθὺ κριτικὸ πνεῦμα τοῦ ἀνεκλίπτου καὶ τὶς ἐλάχιστες ἀρετές του καὶ τὶς δυσχερεῖς σ' ὅλο τὸ κόσμῳ. Κανεὶς ποτὲ δὲν τὸν εἶχε ἀκούσει νὰ μιλήσῃ ποτὲ ἴσχυμα γιὰ ἓνα βιβλίῳ ἢ γιὰ ἓναν ἄνθρωπο. Τόση ἦταν ἡ ἐπιβολή του, ὥστε κι' οἱ πρὸ λαχάρχοι κριτικοὶ δὲν τοῖμοῦσαν μισοστά του νὰ μιλήσουν δυσμενῶς γιὰ ἓνα συγγραφέα, ἀπὸ φόβου μήπως ἀκούσουν καμμιά ἀπ' τὶς ἀποστοματικὰς ἀτιπὲς ἐκφράσεις, ποὺ μόνο ὁ Μαλλαρμέ ἤξερε νὰ λέη καὶ ἡ ὁποῖε δὲν ἐπαδεγόντουσαν καμμιά ἀπαιτώντας ἀπάντησιν.

Ὁ Μαλλαρμέ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, λάτρεινε τ' ἀνέκδοτα καὶ ἦταν ὁ καλύτερον παντὸς ἄλλου πληροφορημένος ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς τὸν γιὰ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ συγγραφοῦντος. Ἦταν εὐγενὴς οἱ ἀνάγιντασι βιβλίῳ καὶ στοὺς κριτικῶν ἀκόμα λογίους μιλοῦσε σὴν νὰ ἦσαν ἴσοι μ' αὐτὸν, τὸν μεγαλιότερο ἀσφαλῶς ποιητὴ τῆς ἐποχῆς του.

Ἐνα βράδι, ἀφοῦ ὁ Μαλλαρμέ μᾶς ἐροῖτενε ἐπὶ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα, μιλώντας γιὰ τὸ ἔργο τοῦ Μπαρμπάι ντ' Ὁρεβιλιῦ, μᾶς ζήτησε στὸ τέλος τὴν ἄδεια νὰ μᾶς διηγήθῃ κι' ἓνα ἀνέκδοτο τὸν περιήρμον συγγραφέως τῶν «Διαβολικῶν».

— Ἐνα βράδι — ἄρχισε νὰ μᾶς λέη — ὁ Μπαρμπάι πλανοῖταν ἄσποτα σὲ μιὰ λεωφόρῳ, ὅταν ἔξωρνα ἔξωρναστρε, βλέποντας συγκέντρωσι κόσμον καὶ ἀστυφύλακον, οἱ ὁποῖοι ἐκρίτασαν γόρῳ σὰ νὰ ζητοῦσαν ν' ἀνακαλύψουν κίστερον... Συγχρόνως μιὰ νέα γυναίκα, λαχανιασμένη, ἡ ὁποῖα ἔφερε ὀλόκληρη ἀπ' τὸ φόβου της, τὸν πληρώσε καὶ, πλάνοντες τὸν ἀπ' τὸ χέρι, τὸν εἶπε βρετανικά: — Κύριε, σῶστε με!... Σᾶς ἰκετεύω!... Οἱ ἀστυφύλακες μὲ καταδιώκουν καὶ θέλουν νὰ μὲ σπύλῃθουν!...

Τότε, χοροὶ νὰ πῆ λέξι, ὁ πρίγκιπ αὐτὸς τῶν γραμμῶν τῆς ἐποχῆς, τοῦ πρόσφερε τὸ χέρι τοῦ σπῆ χιδαία αὐτῆς γυναίκα τοῦ δρόμου, ἡ ὁποῖα οὔτε πολὺ νέα ἦταν, οὔτε πολὺ ὀμῆρα κι' ἡ ὁποῖα εἶχε τὸ μαρμαῖνο πρόσωπὸ τῆς ἀγρίας βοσκίμου. Μὴ ὁ Μπαρμπάι ἐλάγηται ἀνηνοχοῦσε γιὰ τὸ τί θὰ ἔλεγε ὁ κόσμος, βλέποντάς τὸν μαζὺ της.

Σᾶν ἔφτασαν στοὺς ἀστυφύλακες, πρὶν ἐκείνοι προφτάσουν νὰ τοῦ ἀπευθίνοντο τὸ λόγῳ, ὁ δικαστικὸς συγγραφέας τοῦς εἶπε ἐπαθῆνικά: — Πηγῆνατε, σᾶς παρακαλῶ... Εἶνε ἡ κυρία μου...»

Οἱ ἀστυφύλακες ἀπεχώρησαν ἀμέσως, χαρετόντας, καὶ σὲ λίγο ὁ Μπαρμπάι, ἀφίροντας τὴν ἀγνώστη γυναίκα τοῦ δρόμου σ' ἓνα ἡσυχο πεζοδρόμιῳ, τῆς εἶπε μὲ ἀπέραντη εὐγένεια: — Καθὼς βλέπετε, κυρία, σᾶς ἔφερα στὸ ... σπῆ τι σας! Καληνύχτα σας...»

Μιὰ ἄλλη φορὰ — ἐξαικολούθησε ὁ Μαλλαρμέ — ὁ Μπαρμπάι ντ' Ὁρεβιλιῦ καθόταν μαζὺ μὲ τὸν ἐπίσημὸ διδάσκει συγγραφέα Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ-Ἀντάν σ' ἓνα ἡσυχο κωρυνοῦ τῶν περὶχώρων τοῦ Ὁδεῖου κι' ἔπαιναν ἀφέντι, παραδομένοι μ' οἱ διὸ

στὶς σκέψεις του καὶ μιλώντας ἐλάχιστα. Ἐξάφνα, ἓνας νεαρὸς ρεπερτέρ, πάρα πολὺ κοντὸς στὸ ἀνάστη-μα, νῆνος σχεδόν, ἔκανε τὴν εἰσοδὸν τὸν σπῆ κωρυνοῦ. Πῆγαμε νὰ ζήτησῃ ἀπ' τοῦς δύο διδάσκει συγγραφεῖς μιὰ συνέντευξι γιὰ κάποιον ζήτημα ποὺ ἦταν τότε τῆς ἡμέρας.

Ὁ Βιλλιέ, ἀκούγοντας τὴν αἰτήσιν τὸν περιορίστηκε νὰ κουνήσῃ ἀνετηκῶνὰ τὸ κεφάλι του, μὴ ὁ Μπαρμπάι μᾶς ἐβλοσυρῶς τὰ φρύδια του καὶ ἀνάτηνε ἀτόματα: — Μικρὸ μου, ἐγὼ δὲν δίνω ποτὲ μου συνεντεύξεις!

Ὁ ρεπερτέρ τὸ ἔχασε ἀμέσως κι' ἔσπειρε νὰ φύγῃ σὴν κωρυνοῦ μένος λαγός. Μὰ μετ' σπῆ φούρα τὸν ἔχασε ἐλάνο στὸ τραπέζι τῶν δύο συγγραφέων τὸ μολόβι του. Ὁ Μπαρμπάι τὸ εἶδε καὶ τὴ στιγμή τοῦ ὁ μαρμαῖκῶς ρεπερτέρ ἔφτανε σπῆν πόρτα, τοῦ φώναξε μὲ τὴ στενοχωρία τοῦ φωνῆ: — Ἐ, μικρὸ!... Ἐ, μικρὸ!... Ἐσχάσε τὸ... μπαστοῦνι σου! Μὰ ὁ ρεπερτέρ ἀπῶα φεύγει!...

Ὅταν ὁ Μαλλαρμέ διηγήθηκε τὸ ἀνέκδοτο αὐτὸ, κάποιος ἀπ' τοῦς φίλων τοῦ διηγήθηκε ἓνα ὄμοιο ἀνέκδοτο τοῦ Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ-Ἀντάν.

Ἐξέτην τὴν ἐποχὴ ἐπικρατοῦσε μεγάλος ἐρηθισμὸς στὴ Γαλλία ἐναντίον τῶν Ἑβραίων. Κάποιος λοιπὸν πῆλιντος Ἑβραῖος τραπέζιτης καὶ συγκεκμημένος ὁ Ρότσιλντ, ἔξροντας τὶς μεγάλες οικονομικὰς δυσχερεῖς τοῦ συγγραφέως τῶν «Συλλογῶν Διηγημάτων», τοῦ ἔσπειρε ἓνα ἀπ' τὸς γραμματικῶν του καὶ τοῦ ἐρότησε νὰ γράψῃ ἓνα βιβλιαράκι, στὸ ὁποῖο νὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς Ἑβραίους, προσφέροντάς του εἰς ἀπὸτάλλαγμα ἓνα τεράστιο χρηματικὸ ποσόν. Μὴ ὁ Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ-Ἀντάν, ὁ ὁποῖος εἶχε βαθιὰ χριστιανικὰ ἀισθήματα, ἀφοῦ ἄκουσε ὡς τὸ τέλος τὸν ἀπεσταλμένον τοῦ Ρότσιλντ μὲ σοβαρότητα κι' εὐγένεια, ἔκανε κατόπιν σιωπῆς.

Τότε αὐτὸς, παίρνοντάς τὴ σιωπὴν τοῦ ὡς συγκατάνευσιν, ἐροῖτο: — Τί λέτε!... Πενήνια χιλιάδες φράγκα εἶνε ἀρκετὰ: — Μοῦ προσφέρετε πάρα πολλὰ γιὰ νὰ πωλήσω τὸν κύριῳ μου στοὺς Ἑβραίους, ἀπάντησε μὲ σοβαρότητα ὁ Βιλλιέ. Ὁ Ἰουδας τὸν πώλησε σ' αὐτοὺς μονάχα γιὰ τριάντα δηνάρια...

Κι' ὠδήγησε μ' εὐγένεια ὡς τὴν πόρτα τὸν καταπῆλκτο ἀπεσταλμένον τοῦ τραπέζιτου, ὁ ὁποῖος ἔλεγε κατόπιν: — Δὲν μποροῦ νὰ καταλάβω ἀκόμα πῶς ἵπάρχουν σπῆν ἐποχὴ μᾶς ἄνθρωποι τόσο ἐλάγηστα πρακτικοὶ!...

Κατόπιν ἡ συζήτησις, ὡς ἄλλοτε ποτὲ γινόταν ταχτικά, ἤρθε στὴ ζωὴ τοῦ Ἐδγαρ Πόε, γιὰ τὴν ὁποῖα ὁ Μαλλαρμέ εἶχε ἀσφαλῶς τὶς περισσότερες πληροφορίες ἀπ' ὅλους τοὺς συγγραφοῦντες του.

Μᾶς ἔλεγε λοιπὸν, ὅτι ὁ Ἐδγαρ Πόε δὲν εἶχε πεθάνει, ὅπως γενικός καὶ κακὸς πιστεῖνε, ἔπειτα ἀπὸ μιὰ κρῖσι ἐντελῆρμονι πρόμενος. Τὸ τέλος του ὑπῆρθε ἀκόμα πρὸ τραγικό. Στὶς 6 Ὀκτωβρίου 1849, ὁ Ἐδγαρ Πόε, ὁ ὁποῖος πῆγαμε σπῆ Νέα Ὑόρκη, ὅπου θὰ ἔκαμε μιὰ ἀσπὰ διαλέξουν, στάθηκε σπῆ Βαλτιμόρη, λογαριάζοντας νὰ πῆ ἀπὸ κει σπῆ Φιλαδέλφεια.

Ὁ ποιητὴς, ἀφοῦ ἄφησε τὶς βαλίτσες του σὲ ἀσφαλῆς μέρος, πῆγε σὲ μιὰ ταβέρνα, ὅπου ἤξερε πῶς θὰ συναντήσῃ μερικοὺς φίλους του, γιὰ εἰς κατοικήσει ἄλλοτε πάλι σπῆ Βαλτιμόρη. Σπῆν ταβέρνα ἦτε βέβαια περισσότερο ἀπ' ὅτι ἔσπειρε, μὰ πὸ ὑπερβολὸν αὐτὸ ποτό του δὲν θὰ εἶχε φανόσκιες συνέπειες, ἀν, γιὰ τὴ δυστυχία του, δὲν τόχανε νὰ εἶνε ἡ ἄλλη μέρα Κυριακὴ καὶ μάλιστα ἡμέρα ἐκλογῶν.

Ἐξέτην τὴν ἐποχὴ, οἱ κομματάρχοι χρησιμοποιοῦσαν ἓνα πολὺ περιεργὸ τρόπο γιὰ νὰ ἀγχοῖνον ψηφοφόρους ἰσπῆ τὸν ὑποψηφιῶν τους. Ἐκτανὸν τὸ Σαββατόβραδον ἓνα γύρο σπῆς ταβέρνας τῆς πόλεως καὶ προσέφεραν σποῦς πόλτες γλῶζο γκ, φιαγμένα μὲ μεγάλη δόσι ὀπιου. Σὲ λίγο οἱ τελευταῖοι μεθυμένοι μὰ χτυπημένοι ἀπὸ τὸ ὄπι, κλιλιόντουσαν κάτω ἀπὸ τὰ τρα-

Ὁ Βιλλιέ ντέ λ' Ἰλ-Ἀντάν (Γελοιογραφία τῆς ἐποχῆς)

Η ΞΕΛΙΣ ΤΩΝ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΩΝ

Η ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

Β'.
'Ο Ιππότης Μαρογιάν προς την Κυρία ντ' Ολόνη.

Ποτέ μου δεν αισθάνθηκα τόσο μεγάλο, τόσο οπαραχωπό πόνο, σαν κι αυτόν που νοιώθω σήμερα, αγαπημένη μου, αλησμόνητη αγαπημένη μου... Μά ό πόνος μου αυτός εινε δικαιολογημένος, γιατί πρώτη φορά βρισκόμαστε μακριά ο ένας απ' τον άλλο από τότε που αγαπηθήκατε. Μονάχα ό χωρισμός, κι μάλιστα ό πρώτος χωρισμός απ' τόν πρόσωπο που λατρεύει τρελλά, μπορεί νά ρίξει έναν άνθρωπο στην άξιοβρήγητη αυτή κατάσταση, στην ό-

ποία βρισκόμαι εγώ τώρα.

"Αν ένα πράγμα μπορεί νά γλυκάνει τη θλίψη μου, λατρευτή μου, αυτό εινε ή πεποίθησις πού έχω, ότι υποφέρεις κι' εσύ όσο κι' εγώ... Μή με κατηγορήσεις για κακό, πού θέλω νά υποφέρεις όσο βρισκόμα μωσικά μου... Αυτό εινε μια άδικη απόδειξις της αγάπης μου...

Χαίρε, αγαπημένη μου, και νά ελπα βεβαίη ότι σ' αγαπώ κι' ότι θά σ' αγαπώ πάντοτε...

'Απάντησις της κυρίας ντ' Ολόνη στην παραπάνω επιστολή.

Παρηγορήσου, αγαπημένη μου...

"Αν πραγματικά ό πόνος μου για τόν χωρισμό μας σ' άνακουφιζει, μάθε ότι υποφέρω περισσότερο απ' ότι άσφαλώς θά εύχασα. 'Ο πόνος μου εινε μεγάλος, όσο κι' ή αγάπη μου...

"Αν άμυριβάλλεις καθόλου γι' αυτό και θέλεις νά βεβαιωθείς, έλα νά με βρεις. Μά έλα πολύ νωρίς για νά μείνωμε αρκετή ώρα μαζί και γιά νά μπορέσω νά σε ικανοποιήσω στο διάστημα αυτό για τόν πόνο πού σ' έκανε νά αισθανάσαι ή άπουσία μου...

"Αντίο, αγαπημένη μου...

Μην άνησυχείς καθόλου για την αγάπη μου...

Είνε εξ' Ισου μεγάλη, όσο κι' ή δική σου...

'Ο Ιππότης ντ'ε Μερζ προς την Κα ντ'ε Μέρ.

Σας βεβαιώνω, κυρία, πως πλήττω προμερά από τη στιγμή πού φύγατε... Δεν θά μπορούσατε μάλιστα ποτέ νά φαντασθήτε πόση ή άπουσία σας με κάνει νά υποφέρω. Κάθε ώρα και κάθε στιγμή άκόμα μου φαίνεται άπελευθέρη μακριά από σας, μακριά από την αγάπη σας πού άποκλείει τη μόνη πηγή ζωής για μένα σ' αυτόν τόν κόσμο...

Τά λόγια μου δεν μπορούν νά σας πούν πόσο μεγάλη εινε ή λατρεία μου για σας και πόσο ή καρδιά μου πονάει αυτή τη στιγμή πού λαχταρώ ν' άναρρώσω τόν λατρευτό μου πρόσωπό σας, τ' αγαπημένα μου μάτια σας κι' ό μωσ βρισκόμαι τόσο μακριά σας...

Βουνά ψηλά και θάλασσες πλατιές μάς χωρίζουν... Όμοις τίποτε δεν θά έμποδίσει τη σκέψη μου νά πετάη πάντοτε σέ σας, γεμάτη λατρεία κι' άφοσίωση...

"Η μόνη μου παρηγοριά, τώρα πού βρισκόμαι μακριά μου, εινε νά κάθωμαι τη νύχτα στο παράθυρό μου και νά κοιτάω τ' άστέρια, έλπιώντας ότι την ίδια στιγμή θά κοιτάζετε και σεις κι' ότι έτσι ψηλά συναντιότανά τα βλέμματά μας...

"Η λατρεία μου για σας εινε τόσο μεγάλη, όσο φταχιά κι' άσημαντα εινε τά λόγια, με τά όποια σας την έαφάρζω... Μονάχα άν ή καρδιά μου θά μπορούσε νά μιλήσει, μονάχα αυτή θά μπορούσε νά

πέσει, όπου και περνούσαν τη νύχτα τους. Την άλλη μέρα τόν πρωτό, ό κοιμητάραχα τους ξυπνούσαν άπότομα και, άποδρασμένους άκόμα από τόν δηλητήριο, χωρίς νά έχουν άκριβή συνείδηση περι τίνος έφρόνευο, τους έβρισαν ως τά έλογια μνημεία με τη συνοδεία οσμωλιάν μωξέρ, όπου τους έβάζαν νά ψηφίσουν ύπερ τών ύποψηριων τους.

'Ο Έδωγο Πόε έπεσε θύμα τών εάθλιων αυτών κοιμηταρχών. Είχε την άδυναμια νά δεχτή τά γκροδγκ με τόν όπο πού τού προσέφεραν κι' ό οργανισμός του, ό όποιος είχε καταβληθεί ήδη από τίς δυστυχίες, δεν μπόρεσε ν' άνδξηση στο δηλητήριο.

"Όταν ό κοιμητάραχα τόν είδαν έτοιμοθάνατο, τόν πήραν απ' την παθέρα και, για νά μη βρουν τόν μετελά τους, τόν απόθεσαν σέ μια σκοτεινή γωνιά πού όρημι.

Σέ λίγο μερικά άστυφύλακες πέρασαν από κεί, τόν βρήκαν κι' άρου τόν έφασαν και δεν άνελάλησαν επάνω τού όπτε χρήματα, ούτε χαρτιά, τόν μετέφεραν σ' ένα νοσοκομείο. Έκει πέθανε τόν ίδιο βράδυ, χωρίς έντομαξού ν' άναστήσει τίς ασθήσεις του.

σας έαφάρσει τόν πάθος πού πλημμυρίζει τόν έαυτό μου ολόκληρο. Χαίρε, αγαπημένη μου, χαίρε, δέσπονα τών θλιμμένων όνειρων μου και μη με λησμονέει...

'Ο Άλφρέδος Μυσσέ προς τη Γεωργία Σάνδη.

"Αγαπητή μου Γεωργία, έχω κάτι ήλιθα κι' άσπειο νά σου πώ. Σου τόν γράφο βλακωδώς, ενώ έπρεπε νά σου τόν πώ άπόμε, την ώρα πού γυρίσαμε απ' τόν περιπάτο μας...

Μά φροβήθηκα μήπως γελάσεις μαζί μου και μήπως με βγάλεις έξω, νομίζοντας πως σου λέω ψέμματα. Άκου λοιπόν: Είμαι έρωτευμένος μαζί σου... Ναι, σας έρωτευθήκα από την πρώτη στιγμή πού ήρθα στο σπίτι σου. Δεν σου ελπα όμως τίποτε, γιατί νόμιζα πως ή ελλεικρινή φύλα πού έννοιωθα ως τότε για σένα, θά με θεράτσει από τόν πάθος μου... Μά τού χάσω... "Η γοητευτικές στιγμές πού πέρασα ως τώρα μαζί σου εξάσασαν μια άλλωστη επίδραση επάνω μου και τώρα τίς πληρώνω πολύ άσκριβά, με τόν έρωτα πού με βασανίζει...

"Ασφαλώς, τώρα πού θά διαβίσεις την επιστολή μου αυτή, θά πής: "Ένας άκόμα έρωτευμένος πού μ' ένοχλεί!..."

Μά, πές μου, άν μ' εντιμάς όσο μου έλεγες χθές, τί πρέπει νά κάνω για νά μη σ' ένοχλώ... Πρώς Θεού όμως, μη μ' άπαιμαζώνετε από κοντά σας, μη με διώξετε... Έμπιστευόμαι τόν έαυτό μου σέ σας... Γεωργία, θά τρελλάσω άν μου στερήσετε την εντιμία νά σας βλέπω κατά τόν λίγο διάστημα πού θά μείνετε άκόμα στο Παρίσι, πριν απ' την άναχώρησι σου για την 'Ιταλία...

Υποφέρο... υποφέρο... τρεφερά και πού λείπει ή δύναμη νά σας γράφο περισσότερα.

'Η Γεωργία Σάνδη προς τόν Άλφρέδο Μυσσέ.

(Μετά ένα χρόνο)

"Αγαπημένη μου, θεέ μου, θεέ της ζωής μου...

Συγχωρέσέ με, άγγελέ μου, χιλολατρεμμένη μου, δυστυχισμένη μου. 'Υποφέρο τόσο κι' εγώ ή ίδια, όποτε δεν ξέρω με πούν νά τά βάλω... Παρσιονέμια στο Θεό και τόν βεβαιώω νά κίνη κανένα θάμμα για νά επανωρθώσει τόν κακό πού έγινε... Μά αυτός, όχι μόνο δεν κάνει τόν θάμμα του, αλλά και μάς έχει εγκαταλείψει έντελώς...

Τί θ' άπογίνουμε; Θά έπρεπε τούλάχιστον ό ένας απ' τους δύο μας νά έχη τη δύναμη νά ευβλήσει στον έαυτό του και νά ξεφορτώσει τόν έρωτα τού απ' την καρδιά του...

Φτάνουν πιά τόσες δυστυχίες, τόσο λυγμοί, τόσο σπασαγμοί!...

Τί μπορούμε νά ελπίζουμε άκόμα από έναν έρωτα, ό όποιος κοντεύει νά μάς σκοτώσει, άφού μάς βεβαιώνει πρώτα και τους δύο σάν τν χειρότερο τύρανο;

"Εγώ, τού καταλαβαίνω καλά πως άν εξακολουθήσει άκόμα ή κατάσταση αυτή, θά πεθάνω...

Τί πρέπει νά γίνει; Νά έννοήσουμε πάλι; Νά χωριστούμε; Όπτε κι' εγώ δεν ξέρω...

Σκέψου, άν μπορείς εσύ, τί πρέπει νά γίνει κι' απάντησέ μου... 'Εγώ είμαι άνίσχυη νά κάνω και την παραμικρή λογική σκέψη...

'Ο Λουδοβίκος—Ναπολιόν σέ μια άγνωστη.

Κυρία, πέρασαν όχτώ μέρες από τότε πού σας γνώρισα... "Η εμφάνισι σας ήταν για μένα ένα εντυπωσιμένο όνειρο, μονάχα όνειρο... Γιατί ή έλπίσθησι σας ήταν τόσο σύντομη, όποτε με μεγάλη δυσκολία μπόρεσα νά συγκαταστήσω μωροτά σας την παραχή πού μου προκάλεσατε... Μά μόλις άνέστρατα τη γαλήνη μου και θέλησα ν' άπολάσσω την εντιμία τού νά σας βλέπω, είχατε κίολας εξαφανιστεί, για νά μη ξαναφανερωθήτε ίσως πάλι... Μά ή λίγες αυτές στιγμές ξεπασαν για νά σας άγαπήσω για πάντα... "Η αγάπη μου αυτή θά σβήσει μαζί με τη ζωή μου... Δεν ξέρω πού νά σας βρω και πού νά σας άναστήσω... Έλπίζω όμως στό Θεό κι' είμαι βέβαιος ότι θά με λυπηθή και θά με συνδράμη στην άπόγνώσι μου...

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΟΙ Μ. ΑΝΔΡΕΣ ΚΙ' Η ΒΑΛΛΑΝΙΔΙΣ

"Όταν ρώτησαν κάποτε τόν Θεμιστοκλή τί ιδέα είχε για τούς μεγάλους άνδρες, έλε:

—Οί μεγάλοι άνδρες μοιάζουν με τίς βαλλανιδίες. "Όταν βρέχει, οι διαβάτες τρέχουν και ζητούν καταφύγιο κάτω απ' τά φύλλωμάτά τους. "Όταν όμως κάνει καλό καιρό, κόβουν τά κλαδιά τους και τίς καταστρέφουν!

